

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ новѣ мораль, новѣ начинѣ на разбирање, нови отношения. Сжществуватъ три вида отношения въ свѣта: къмъ себе си, къмъ ближния и къмъ Бога. Човѣкъ има представа за тия отношения, но нѣщо ново трѣбва да се вмъкне въ тѣхъ. Новото е свѣтлината, която днесъ липсва. Дойде ли новата свѣтлина, човѣкъ ще разбере, кжде грѣши и ще изправи отношенията си. При днешното разбирање на нѣщата, при слабата свѣтлина, съ която си служатъ, хората правятъ грѣшки даже и по отношение на себе си. Ако отношенията имъ къмъ самитѣ тѣхъ не сж правилни, колко по-неправилни могатъ да бждатъ къмъ ближния и къмъ Бога, за Когото малко мислятъ. Понеже мислятъ много за себе си, тѣ сж засѣнчили Бога. Следователно, когато нѣкой казва, че не вѣрва въ Бога, това значи, че той мисли само за себе си, вследствие на което излѣзълъ на пръвъ планъ и засѣнчилъ пжтя си. — Ама нищо не виждамъ. — Никой не ти е виновенъ. Ти си хвърлилъ толкова голѣма сѣнка на пжтя си, че нищо не виждашъ.

Другъ нѣкой казва, че мисли за Бога. — За Бога мисли, а на никого услуга не прави, никаква промѣна не е станала въ него. Гледамъ горната часть на ухото му — никаква промѣна нѣма. Гледамъ окото му — сжщо. Ако въ горната часть на окото има промѣна, човѣкъ влиза въ по-висока област на живота. Отъ пресичането на свѣтлината въ окото на